

Pjotr.

Op een lenteachtige zaterdagmorgen belde mijn goede vriend Pjotr op en vroeg of ik bij hem een bakkie wilde komen doen. "Ik heb een smaakvolle verrassing erbij", zei hij. "Natuurlijk, heel graag zelfs", was mijn enthousiaste antwoord.

Bij mijn vriend op visite gaan zijn altijd fantastische momenten. Nou, zeg maar uren, meestal beginnen we eerst te praten over allerlei onbenullige zaken om later over te gaan op diepgaande onderwerpen. Samen nemen we een professionele duik in de geschiedenis, bekritisieren uitgebreid de landelijke en plaatselijke politiek. Als we dan nog niet aan het eind van ons spraakwater zijn, komt er een biertje tevoorschijn en vertellen we elkaar de prachtigste en meest wonderlijke reisverhalen. Is de dag nog niet te ver gevorderd dan wordt er pizza besteld en krijgen onze gesprekken een flinke draai; serieus gefilosofeer over allerlei levensvragen.

Pjotr woont in een ruim appartement met een groot balkon net niet aan de rand van een buitenwijk, maar prachtig genoeg om er een lange vrije dag door te kunnen brengen. Het is half bewolkt en de geuren en kleuren van de lente vullen de wereld. Ik stap op de fiets maar voordat ik m'n ijzeren ros in gang zet app ik Pjotr dat ik er aan kom. Wat een genot om zo een half uur te kunnen fietsen. Tijdens het fietsen zit ik me af te vragen wat hij met een 'smaakvolle verrassing' bedoelt. Immers het is nog geen middag dus mijn goede vriend kan van alles in z'n schild uitvoeren.

Nog voordat ik bij de voordeur van zijn appartement ben komt de geur van verse koffie me tegemoet. De voordeur gaat open. Twee breed glimlachende mannen. Een krachtige omhelzing. Een stel stevige klappen op elkaars rug. Zo bevestigen we onze langdurige vriendschap.

"Heb jij even geluk dat ik nog een groot stuk moccataart heb staan", zegt Pjotr met een ondeugende lach. "Aha, dat is dus dé smaakvolle verrassing!" roep ik uit. Hij pakt een dienblad, zet de koffiekkan met een paar mokken erop en schoteltjes met voor ieder een stevig stuk taart. Zo loopt hij richting het balkon. De brede schuifdeur staat al wagenwijd open. "Goed idee, buiten gaan zitten", concludeer ik. De zon schijnt een beetje flets door het dunne wolkendek heen. Ik merk dat de temperatuur wat aan de magere kant is. Pjotr heeft dat door en stelt voor: "Als je het te koud vindt, kunnen we ook naar binnen gaan." "Nee joh, ik ben nu nog warm van het fietsen, lekker buiten, heerlijk!" bevestig ik mijn keuze.

Zoals zo vaak staan de luxe tuinstoelen ons uit te nodigen om voor lange tijd van ze gebruik te maken.

We gaan zitten, voor een moment genieten we van de stilte. Vriendenrelaxtime. De koffie smaakt heerlijk, de taart is verrukkelijk, een stel eksters vliegen krijsend voorbij en tegelijkertijd koestert een briesje m'n hardos. De stilte is weer teruggekeerd, maar niet voor lang, want